

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/446/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713210239
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3713210239.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa Union zdravotná poisťovňa, a.s., Bajkalská 29/A, Bratislava, IČO: 36284831, proti odporkyni Mgr. U. Y., bytom P. XXXX/XXX, L., právne zastúpenej JUDr. MUDr. Miroslavom Pavlákom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom Moyzesova 1744, Púchov, o zaplatenie 27.612,80 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 26. februára 2015, č.k. 6C/203/2013 -172, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 444,93 eur, k rukám jej právneho zástupcu JUDr. MUDr. Miroslava Pavláka, advokáta so sídlom Moyzesova 1744, Púchov, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu náhradu škody v sume 27.612,80 eur s príslušenstvom. O náhrade trov konania rozhodol tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporkyni náhradu trov konania a právneho zastúpenia vo výške 2.042,89 eur, do rúk právneho zástupcu odporkyne, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 420 ods. 1, 2, Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 142 ods. 1 O.s.p.. V odôvodnení uviedol, že účastníci konania uzatvorili dňa 29. 12. 2006 zmluvu č. 3009SSAS000306, o poskytovaní zdravotnej starostlivosti. V zmluve je uvedené, že odporkyňa je poskytovateľom zdravotnej starostlivosti: špecializovaná ambulánna starostlivosť v špecializačnom odbore klinická logopédia a v certifikovanej pracovnej činnosti neurobiofeedback. Na základe uvedenej zmluvy poskytovala odporkyňa navrhovateľovi špecializovanú ambulantnú starostlivosť pre jeho poistencov, vo vecnom rozsahu, ktorý vyplýva z povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, resp. licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, na poskytovanie zdravotnej starostlivosti na tento druh zdravotnej starostlivosti v špecializovanom odbore a v certifikovanej pracovnej činnosti. Uvedená zmluva bola doplnená prílohami a dodatkami, pričom v prílohe č. 6 je uvedený dohodnutý rozsah objednanej zdravotnej starostlivosti a zmluvne dohodnuté ceny za poskytovanú zdravotnú starostlivosť pre lekára so špecializáciou v špeciálnom odbore klinická logopédia a certifikovanej pracovnej činnosti neurofeedback terapia. Pôvodná zmluva o poskytovaní zdravotnej starostlivosti bola zrušená a nahradená zmluvou č. 3009SSAS001012 zo dňa 30. 03. 2012. Podľa článku III.3.1 tejto zmluvy, je predmetom zmluvy dohodnutie podmienok poskytovania zdravotnej starostlivosti poistencom zdravotnej poisťovne, poistencom členských štátov Európskej únie, Nórska, Lichtenštajnska, Islandu a Švajčiarska, cudzincom zo štátov s ktorými má Slovenská republika uzatvorené medzinárodné dohody o poskytnutí

zdravotnej starostlivosti, rozsahu zdravotnej starostlivosti, výšky úhrady za zdravotnú starostlivosť a jej splatnosti a úprava vzťahov vznikajúcich z tejto zmluvy medzi zmluvnými stranami. V článku III.3.2 sa odporkyňa zaviazala poskytovať zdravotnú starostlivosť poisťovnícom zdravotnej poisťovne, na základe platného povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia vydaného príslušným orgánom, v dohodnutom rozsahu zdravotnou poisťovňou objednanej zdravotnej starostlivosti podľa prílohy č. 1, ktorá tvorí neoddeliteľnú prílohu zmluvy. Podľa prílohy 1 je dohodnutý rozsah poskytovanej zdravotnej starostlivosti klinická logopédia. Dňa 14. 05. 2013 bola u odporkyne vykonaná kontrola navrhovateľom a navrhovateľ konštatoval, že odporkyňa vykázala navrhovateľovi zdravotný výkon - individuálnu psychoterapeutickú intervenciu, na ktorú nemá certifikát a podľa vlastného vyjadrenia ani individuálnu psychoterapeutickú intervenciu poisťovnícom navrhovateľa neposkytla. Tým spôsobila navrhovateľovi škodu vo výške 21.742,30 eur. Okrem toho si vykázala zdravotný výkon 3325 - liečba psychopatologicky definovaného chorobného obrazu dieťaťa alebo mladistvého verbálnou intervenciou, vzťahujúcou sa na syndróm pri súčasnom zapojení osoby, ktorá sa o neho stará, vrátane dokumentácie výsledkov a tým, že tento výkon vykazovala aj na dospelé osoby, spôsobila žalobcovi škodu vo výške 5.870,59 eur. Rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja zo dňa 29. 12. 2006, č. TSK/2006/02950/Zdrav.-4, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. 12. 2006, bolo vyhovené žiadosti odporkyne a bolo jej vydané povolenie na prevádzkovanie zariadenia ambulantnej zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom povolaní a študijnom odbore logopéd, v špecializačnom odbore klinická logopédia a v certifikovanej pracovnej činnosti neurofeedback, s miestom prevádzkovania Hloža 1285/123, Beluša. Slovenská asociácia pre biofeedback a neuroreguláciu, neurobiofeedback inštitút vydala dňa 16. 11. 2006 žalovanej certifikát č. 52/06 o splnení certifikačných kritérií pre neurofeedback, platných do 1. júna 2006 pre klinickú psychofyziológiu podľa nariadenia vlády č. 324/2006, § 21 ods. 8 Z.z. Certifikát ju oprávňuje používať metódy klinickej psychofyziológie: neurofeedback v logopedickej praxi a používať označenie neurofeedback terapeut. Platnosť uvedeného certifikátu je podľa označenia na ňom do 16. 11. 2011. Podľa vyjadrenia odboru zdravotníctva a humánnej farmácie Trenčianskeho samosprávneho kraja v Trenčíne zo dňa 30. 06. 2014, je rozhodnutie Trenčianskeho samosprávneho kraja č. TSK/2006/02950/Zdrav.-2 zo dňa 29. 12. 2006 vydané na dobu neurčitú a v čase vydania povolenia ani nezanklo, ani nebolo zrušené. Na žiadosť navrhovateľa vydala PhDr. Anna Hrnčiarová, CSc., hlavný odborník Ministerstva zdravotníctva SR pre logopédiu dňa 14. 06. 2013 vyjadrenie, v ktorom uviedla, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti v odbore logopédia, špecializácii klinická logopédia, je kompetentný v rámci diagnostiky a terapie disponovať len kódmi výkonov z katalógu zdravotných výkonov príslušnej kapitoly U a časti I. Klinická logopédia môže vykazať výkony zo základných (všeobecných) výkonov, ak nevykoná a nevykazuje výkony z časti klinická logopédia. Výkon 869 nie je poskytovateľ klinicko-logopedickej starostlivosti oprávnený zdravotnej poisťovni vykazovať. V prípade klinického logopéda - držiteľa certifikátu pre biofeedback a neuroreguláciu a zároveň používateľa príslušného certifikovaného prístroja, sa jeho činnosť netýka úhrady zdravotnou poisťovňou, čiže poisťovňa ju na základe platného katalógu zdravotných výkonov nie je povinná finančne refundovať. Jeho činnosť nie je možné kvalifikovať ako individuálnu psychoterapeutickú intervenciu, nakoľko tá predpokladá ďalšie špecifické vzdelanie. Použitie metód neurofeedback nie je však v rámci klinicko-logopedickej praxe zakázané, ako využitie jednej z mnohých podporných metód, za predpokladu splnenia podmienok povolenia jeho realizácie - vlastníctvo certifikátu. Dňa 17. 06. 2013 vydala PhDr. Katarína Pribišová, hlavný odborník pre psychológiu Ministerstva zdravotníctva SR, na žiadosť navrhovateľa vyjadrenie, v ktorom uviedla, že zastáva názor, že klinický logopéd hoci absolvoval kurz pre biofeedback a neuroreguláciu a spĺňa certifikačné kritériá pre používanie tejto techniky, nemôže využívať kód č. 869 a vykazovať ho preto, lebo kódy vykazované v kategórii psychoterapia v katalógu zdravotných výkonov môžu používať iba špecialisti zapísaní v zozname psychoterapeutov vlastníaci osvedčenie o certifikovanej pracovnej činnosti v odbore psychoterapia. Tieto kódy nemôžu využívať odborníci, ktorí spomenutý certifikát nevlastnia a ani nie sú zapísaní v zozname psychoterapeutov. Pokiaľ by spomenutý logopéd bol absolventom psychoterapeutického výcviku, mal splnené podmienky pre vydanie CPČP a certifikát mu bol vydaný bolo by možné, aby tento kód na vykazovanie užíval, avšak absolvovanie kurzu a certifikát z biofeedbacku a neuroregulácie nie sú dostačujúcou podmienkou na to, aby výkon pod kódom 869 mohol využívať. Vysvetlila, že v rámci využitia techniky neurofeedbacku v logopedickej praxi určite nejde len o mechanickú aplikáciu spomenutej techniky, ale o vysoko individuálny a odborný prístup šitý na klienta a jeho problém s dôkladnou prípravou a preto sa domnieva, že možno hovoriť o terapeutickú intervenciu pri splnení všetkých kvalifikačných predpokladov. Ministerstvo zdravotníctva SR oznámilo listom zo dňa 11. 06. 2014, č. Z 27370-2014-KO právnenému zástupcovi odporkyne, že diplomy o špecializácii, certifikáty ako aj osvedčenia o príprave na výkon práce v zdravotníctve, sa vydávajú na dobu neurčitú a nie sú časovo obmedzené. Vzdelávacia ustanovizeň,

ktorá získala od Ministerstva zdravotníctva SR akreditáciu na uskutočňovanie certifikačného študijného programu, nie je oprávnená vydávať absolventom certifikačného študijného programu certifikát s časovo obmedzenou platnosťou. Na žiadosť právneho zástupcu odporkyne vydal dňa 14. 07. 2014 PhDr. Pavel Krivulka, odborné vyjadrenie, vo veci vykonávania liečebných metód biofeedbacku a neurofeedbacku Mgr. U. Y.. Uviedol, že certifikát č. 52/06 podpísal ako predseda Slovenskej asociácie pre biofeedback a neuroreguláciu, lektor a vedúci kurzu biofeedback a neurofeedback. Kurz bol akreditovaný rozhodnutím Slovenskej komory psychológov zo dňa 26. 09. 2003, pod č. 01/2003 a Ministerstva školstva pod č. 1562/4238/2002/403/1, potvrdením o akreditácii zo dňa 17. 12. 2003 v zmysle platnej legislatívy. PhDr. Krivulka bol členom Association for Applied Psychophysiology and Biofeedback a International Society for Neurofeedback and Research (ISNR), kde neskôr pôsobil ako information officer. Certifikát sa vydával podľa platných vyhlášok a nariadení Ministerstva zdravotníctva SR, v čase keď sa tvorila legislatíva pre vzdelávanie v rezorte zdravotníctva. Po absolvovaní kurzu oprávňoval certifikát odporkyňu aplikovať EEG biofeedback (neurofeedback) bez časového obmedzenia, v rámci svojej základnej logopedickej špecializácie. Biofeedback a neurofeedback boli naviazané na klinickú prax logopéda, psychológa atď. a mimo nej nebolo možné tieto metódy aplikovať. Pokiaľ Mgr. Y. aplikovala EEG biofeedback (neurofeedback) v rámci zdravotníckeho zariadenia a v rámci svojej odbornej špecializácie, nebola nejaká časová limitácia pre platnosť certifikátu, pretože ich žiadna legislatívna norma nevyžadovala. Dátum platnosti certifikátu do 16. 11. 2011 je uvedená len pre interné potreby SABN. Slúžila pre kontrolu účasti na seminároch a vzdelávacích aktivitách v 5-ročnom intervale od vydania certifikátu. Tento údaj nemal žiadnu legislatívnu oporu a nesúvisí s odbornou spôsobilosťou a kompetenciou vykonávať EEG biofeedback (neurofeedback). Na žiadosť súdu vydala Slovenská komora iných zdravotníckych pracovníkov v Bratislave dňa 10. 02. 2015 písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že je verejno-právnu inštitúciou zriadenou zákonom č. 578/2004 Z.z. Výkon č. 869 nazývaný ako individuálna psychoterapeutická intervencia zahŕňa (hoci pomerne nesúrodú) konkrétnu skupinu zdravotných výkonov, metód a postupov pod týmto spoločným názvom, kam jednoznačne a nespochybniteľne je zaradený aj biofeedback. Predmetný výkon je systematicky zaradený do skupiny „Psychoterapia“, kde je jednoznačne uvedené, že psychoterapiu môže vykazovať terapeut podľa vzorových certifikačných študijných programov. Podľa vyjadrenia poisťovňa nedôvodne a zmätočne stotožňuje výkon individuálnej psychoterapie pod kódom 867 v katalógu výkonov s výkonom 869, no a na neurofeedback poskytovateľka ako zdravotnícky pracovník príslušný certifikát preukázateľne získala. Certifikáty sa vždy vydávajú na dobu neurčitú, ako jasne vyplýva nielen zo zákona, ale aj z vyjadrenia Ministerstva zdravotníctva SR. Hlavná odborníčka Ministerstva zdravotníctva SR pre logopédiu PhDr. Anna Hrnčiarová, CSc. uviedla, že klinický logopéd nie je oprávnený vykazovať zdravotnej poisťovni výkon 869. Nevyjadrila sa však k tomu, či klinický logopéd, ktorý vlastní certifikát o splnení certifikačných kritérií pre neurofeedback, je oprávnený uvedený výkon vykazovať. Hlavná odborníčka pre psychológiu PhDr. Katarína Pribišová tvrdila, že kód 869 môžu využívať a vykazovať len špecialisti zapísaní v zozname psychoterapeutov, vlastníci osvedčenie o certifikovanej pracovnej činnosti v oblasti psychoterapie. Túto výpoveď poprelo odborné vyjadrenie PhDr. Pavla Krivulku, ktorý ako predseda Slovenskej asociácie pre biofeedback a neuroreguláciu uviedol, že certifikát bol vydaný odporkyni podľa platných vyhlášok a nariadení Ministerstva zdravotníctva SR a oprávňoval odporkyňu aplikovať EEG biofeedback bez časového obmedzenia. Súd potom konštatoval, že namietanú zdravotnú starostlivosť poskytovala odporkyňa ako osoba odborne spôsobilá, s príslušným vzdelaním a platným povolením samosprávneho kraja u konkrétnych pacientov, ktorých zoznam bol predložený súdu navrhovateľom, pri prioritných chorobách ako sú uvedené v zákone o rozsahu zdravotnej starostlivosti, plne v rozsahu finančného limitu dohodnutého v zmluve medzi účastníkmi konania, ktorý nebol prekročený a teda poisťovni ani nemohla vzniknúť žiadna škoda a poskytovateľke nevznikol absolútne žiaden neoprávnený prospech na ujmu poisťovne. Porušením právnej povinnosti zo strany odporkyne by bolo to, že zdravotný výkon individuálnu psychoterapeutickú intervenciu vykonávala u pacientov napriek tomu, že na jej výkon nemá certifikát, tiež to, že výkon č. 3325 dospelým pacientom neposkytla. V konaní súd mal za preukázané, že certifikát, ktorý odporkyňa vlastní je dostačujúcim podkladom na to, aby mohla uvedený zdravotný výkon vykonávať. Zároveň bolo preukázané, že tento zdravotný výkon u pacientov v skutočnosti vykonala a za tento výkon požadovala od žalobcu náhradu. Rovnako odporkyňa preukázala, že zdravotný výkon 3325 - liečbu psychopatologicky definovaného chorobného obrazu dieťaťa, alebo mladistvého verbálnou intervenciou, vzťahujúcou sa na syndróm pri súčasnom zapojení osoby, ktorá sa o neho stará, vrátane dokumentácie výsledkov, možno vykazovať aj u dospelých osôb a tento výkon pacientom aj poskytla. Odporkyňa zdravotné výkony, ktoré u navrhovateľa uplatnila v skutočnosti vykonala. Pacientom poskytla zdravotnú pomoc plne v súlade so zmluvami o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktoré má uzavreté s navrhovateľom.

Z toho dôvodu súd konštatoval, že nie sú splnené podmienky na to, aby bolo možné vysloviť, že odporkyňa spôsobilá navrhovateľovi škodu a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Odporkyňa bola v konaní úspešná a podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a nasledujúcich má právo na náhradu trov konania a právneho zastúpenia. Táto pozostáva z trov právneho zastúpenia právneho zástupcu odporkyne vo výške 2.042,89 eur.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a priznal mu sumu 27.612,89 eur s príslušenstvom v zmysle jeho žalobného nároku zo dňa 8.8.2013, bez náhrady trov konania účastníkom tohto konania. V prípade, že odvolací súd potvrdí rozsudok prvého stupňa, žiadal, aby odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. V odvolaní namietal, že odôvodnenie prvostupňového súdu spočíva len v opise stanovísk dožiadaných inštitúcií bez ich právneho vyhodnotenia zo strany súdu. Prvostupňový súd zdôvodnenie svojho rozhodnutia opiera o skutočnosti uvedené na str. 7 rozsudku, a na základe týchto skutočností prvostupňový súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na to, aby bolo možné vysloviť, že odporkyňa spôsobilá navrhovateľovi škodu, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Namietala nesprávne rozhodnutie súdu vo veci z dôvodu nesprávne posúdeného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci. Vzhľadom na to, že v celom zdôvodnení súdu sa súd zaoberá len výkonom č. 3325 a žiadnym spôsobom nezdôvodňuje aj zamietnutie výkonu č. 869. Pre odstránenie akýchkoľvek pochybností opätovne uviedol, že predmetom žaloby voči odporkyni bola škoda z titulu neoprávneného vykazovania dvoch výkonov a uplatňovania si nároku na úhradu týchto výkonov z verejného zdravotného poistenia zo strany odporkyne - výkon č. 869 v sume 21.742,30 eur a výkon č. 3325 v sume 5.870,59 eur. Podstatou predmetného sporu nie je skutočnosť, či odporkyňa poskytla alebo neposkytla svojim klientom (poistencom navrhovateľa) vyššie uvedené výkony. Túto skutočnosť navrhovateľ v konaní ani nenamietal. Podstatou predmetného sporu je, či si odporkyňa mohla uplatniť úhradu za vykonanie vyššie uvedených výkonov z verejného zdravotného poistenia, t. j. od navrhovateľa ako zdravotnej poisťovne. Právo verejného zdravotného poistenia, vrátane poskytovania zdravotnej starostlivosti je verejným právom, v ktorom jednotlivé subjekty môžu vykonávať len tie práva a povinnosti, ktoré sú príslušnými právnymi predpismi definované. Nariadenie vlády č. 776/2004 Z. z. (ďalej len „nariadenie vlády“) jednoznačne stanovuje podmienky, za ktorých môže byť vykonaná úhrada za poskytnuté zdravotné výkony z verejného zdravotného poistenia. Výkon č. 869 toto nariadenie jednoznačne a nespochybniteľne definuje: „869 Psychoterapia je spoločná pre psychiatriu, psychológiu a liečebnú pedagogiku. Psychoterapiu vykonáva terapeut, ak má na to príslušné vzdelanie (certifikát)“. Uvedené ustanovenie definuje okruh odbornosti, je jednoznačné, že psychoterapia nezahŕňa odbornosť logopédia. Z tohto dôvodu, ak tento výkon odporkyňa vykonávala, mohla ho vykonávať len za priamu platbu od klientov, v žiadnom prípade si tento výkon nebola oprávnená vykazovať k úhrade voči zdravotnej poisťovni. V tejto súvislosti opakovane poukázal na stanoviská hlavných odborníkov MZ v danej veci a ktoré sú súčasťou spisovej dokumentácie. Predmetom sporu je daný výkon, ktorý odporkyňa poskytovala osobám aj po dosiahnutí 18. roku veku. Tento výkon poskytnutý odporkyňou osobám nad 18 rokov odporkyňa nebola oprávnená vykazovať k úhrade voči zdravotnej poisťovni. Tvrdenie odporkyne (str. 2 rozsudku), že vykazanie tohto výkonu voči zdravotnej poisťovni považuje za „administratívnu záležitosť“ je v danej veci právne irelevantné. Podľa zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti platnej v čase poskytnutia sporných zdravotných výkonov odporkyňa podľa Čl. 3, bod 1, písm. k) zmluvy bola povinná vykazovať zdravotnú starostlivosť v súlade s nariadením vlády SR a podľa Čl. 4, bod 13 zmluvy bola zodpovedná za správnosť a pravdivosť vykazovaných údajov. Z vykonaného dokazovania je jednoznačné a nespochybniteľné, že odporkyňa nebola oprávnená vykonávať výkon č. 869 s nárokom na úhradu z verejného zdravotného poistenia (t.j. nevznikol jej nárok na úhradu zo strany zdravotnej poisťovne). Toto stanovisko potvrdzujú aj stanoviská hlavných odborníkov MZ, pričom MZ je jedinou inštitúciou oprávnenou podávať odborné usmernenia v danej veci. Odporkyňa si neoprávnene vykazovala výkon č. 3325, ktorý poskytovala svojim klientom nad 18 rokov veku (t.j. svojim konaním porušila nielen zmluvnú povinnosť (ohľadne vykazovania), ale aj povinnosť vykazovať podľa nariadenia. Úhradou neoprávnene vykázaných zdravotných výkonov zo strany odporkyne vznikla navrhovateľovi škoda, ktorá je predmetom tohto sporu. V danom prípade je preto jednoznačné, že sú splnené všetky podmienky na náhradu škody na strane navrhovateľa. V danom prípade je bezpredmetné, že navrhovateľ ako zdravotná poisťovňa do dňa vykonania externej kontroly sporné výkony odporkyni hradil. Každá zdravotná poisťovňa je oprávnená na výkon kontroly u poskytovateľa, ktorému hradí zdravotnú starostlivosť podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. v platnom znení. Porušenie

zmluvných i zákonných povinností na strane odporkyne bolo zistené až pri výkone tejto externej kontroly na základe predloženej zdravotnej dokumentácie kontrolovaného poskytovateľa. Na základe platnej zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti je oprávnený požadovať od poskytovateľa náhradu škody vzniknutej z titulu neoprávnene vykázané a už uhradenej zdravotnej starostlivosti.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila odporkyňa, v ktorom navrhla, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok ako správny potvrdil a navrhovateľa zaviazal k náhrade trov odvolacieho konania. Uviedla, že navrhovateľ len obmedzene a nepresne uvádza dôvody, ktoré uviedol prvostupňový súd v zdôvodnení svojho rozsudku, pretože tie sú podľa jej názoru jasné a komplexné. Na základe uvedeného má za to, že prvostupňový súd správne konštatoval, že nie sú splnené podmienky, aby bolo možné vysloviť, že odporkyňa spôsobila navrhovateľovi škodu. Navrhovateľ ďalej v odvolaní rozporne uvádza, že podstatou predmetného sporu nie je skutočnosť, či odporkyňa poskytla alebo neposkytla klientom uvedené výkony; a že túto skutočnosť v konaní ani nenamietal. Má za to, že práve naopak - základom žalobného návrhu navrhovateľa zo dňa 8.8.2013 bolo, že odporkyňa vykazovala navrhovateľovi zdravotný výkon - individuálna psychoterapeutická intervencia, na ktorú nemá certifikát a podľa vlastného vyjadrenia ani individuálnu psychoterapeutickú intervenciu poisťencom navrhovateľa neposkytovala, čím mu spôsobila škodu vo výške 21.742,30 eur. Tu zdôraznila, že činnosť či konanie poskytovateľov zdravotnej starostlivosti podlieha dozornej činnosti viacerých orgánov štátnej správy, ktoré následne o prípadnom porušení práva aj rozhodujú v konaní. Navrhovateľ v žalobe tvrdí u odporkyne závažné porušenie povinností poskytovateľa daných osobitnými právnymi predpismi, avšak svoje tvrdenia nepodporil žiadnym riadnym a právoplatným rozhodnutím príslušného orgánu dozoru nad poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti o takomto porušení. Má za to, že tento navrhovateľom tvrdený skutkový základ žalobného návrhu sa navyše v súdnom konaní podarilo dostatočne predloženými dôkazmi vyvrátiť. Navrhovateľ nesprávne uvádza, že nariadenie vlády č. 776/2004 Z.z., ktorým sa vydáva Katalóg zdravotných výkonov, jednoznačne stanovuje podmienky, za ktorých môže byť vykonaná úhrada za poskytnuté zdravotné výkony z verejného zdravotného poistenia. A o túto nesprávnu aplikáciu právneho predpisu opiera väčšiu časť svojej právnej argumentácie. No ako jasne vyplýva z ust. §1 ods.2 tohto nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky výkony, bez ohľadu na to, či sú plne, čiastočne uhrádzané alebo neuhrádzané z verejného zdravotného poistenia. Takže poskytovateľ buď je oprávnený vykonávať a vykazovať príslušný výkon alebo nie je. Príslušným právnym predpisom, ktorý stanovuje podmienky, za ktorých môže byť vykonaná úhrada z verejného zdravotného poistenia, je zákon č. 577/2004 Z.z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia. Avšak navrhovateľ ani v jedinom prípade nepreukázal, že by bola zdravotná starostlivosť poskytovaná a uhrádzaná z verejného zdravotného poistenia v rozpore s ust. §3 zákona č. 577/2004 Z.z. Okrem toho, že argumentovať Katalógom výkonov vo veci úhrad z verejného zdravotného poistenia zo strany navrhovateľa považuje za neopodstatnené a nedôvodné z vyššie uvedených dôvodov, upozornila v tejto súvislosti aj na nasledovné, a to že Katalóg výkonov vydala vláda nariadením ako vykonávací predpis na základe § 3 ods.10 zákona 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti v znení platnom do 31.12.2009 (teda nie pre zákon 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení, či zák. 581/2004 Z.z. o zdravotných poisťovniach), Katalóg výkonov bol novelizovaný naposledy v r. 2005, takže jeho rigorózný výklad, ako ho uplatňuje navrhovateľ, považuje za právne neudržateľný a takúto aplikáciu pri vývoji v systéme zdravotnej starostlivosti aj za nerealizovateľnú. V tomto prípade nevidí žiaden dôvod na pripustenie dovolania, keďže nie je zrejmé, o akú otázku po právnej stránke zásadného významu by malo ísť. Má za to, že navrhovateľ si uplatnil na súde žalobu o náhradu škody na tom skutkovom základe, ktorý bol uvedený v žalobe, avšak jeho neúspech na prvostupňovom súde považuje za dôsledok neunesenia dôkazného bremena. Navrhovateľ svoje zásadné tvrdenia nepreukázal žiadnymi relevantnými dôkazmi, nepredložil žiadne rozhodnutie príslušného orgánu dozoru prípadne dohľadu o nedodržaní osobitných právnych predpisov odporkyňou ako poskytovateľom zdravotnej starostlivosti. Práve naopak, práve ona postupne tvrdenia navrhovateľa, či už skutkové alebo právne, vyvracala. Preto má za to, že nejde o zásadnú právnu otázku. Čo sa týka vyjadrení hlavných odborníkov MZ SR pre logopédiu a psychológiu, navrhovateľ nijako nepreukázal či niekedy získali spôsobilosť v klinickej psychofyziológii (neurobiofeedback), keďže sa vyjadrovali k tejto činnosti odporkyne a najmä nijako neosvedčil, že sa tieto vyjadrovali ako osoby konajúce v mene MZ SR. Ako je očividné zo záhlavia oboch vyjadrení, PhDr. K. Pribišová sa vyjadrovala ako zamestnanec UN Bratislava -Ružinov a PhDr. Hrnčiarová sa vyjadrovala ako pracovník Ambulancie klinickej logopédie, Bratislava. MZ SR je pri formulovaní svojho vzťahu k verejnému zdravotnému poisteniu ako správneho orgánu trvale konzekventné a jednoznačné, teda že voči verejnému zdravotnému poisteniu nemá ako orgán štátnej správy žiadne kompetencie a nerozhoduje ani nestanovuje, či zdravotné výkony môžu byť uhrádzané zo zdrojov verejného zdravotného poistenia; a preto treba vyjadrenia hlavných odborníkov aj takto vnímať.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu náhradu škody, z dôvodu neunesenia dôkazného bremena navrhovateľom.

Súd prvého stupňa teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že úprava všeobecnej zodpovednosti za škodu porušením právnej povinnosti je obsiahnutá v ustanovení § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Aby súd mohol priznať právo na náhradu škody, musí byť zo strany navrhovateľa tvrdené a preukázané, že boli splnené všetky predpoklady zodpovednosti odporkyne za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorými sú: 1/ protiprávny úkon (resp. porušenie povinnosti), 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti a 4/ zavinenie. V prípade, že nie je splnený čo i len jeden zo zákonných predpokladov, zodpovednosť za škodu nevzniká. V sporovom konaní účastníci majú povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť v zmysle § 101 ods. 1 O.s.p.. Tieto povinnosti spočívajú v tom, že navrhovateľ musí jednak tvrdiť konkrétne skutočnosti, ktoré uplatnený nárok odôvodňujú a jednak označiť dôkazy, preukazujúce jeho tvrdenia. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takéhoto rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. V zásade platí, že skutočnosti, od ktorých sa odvíja uplatnené právo musí tvrdiť navrhovateľ, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou odporkyne. Bolo teda na navrhovateľovi, aby za účelom dosiahnutia úspechu v konaní tvrdil rozhodujúce skutočnosti a na preukázanie jeho tvrdení označil, alebo predložil dôkazy. O dôkaznej povinnosti v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. pritom boli poučení obaja účastníci písomne spolu s predvolaním na súdne pojednávanie a ústne na pojednávaní.

V danej veci teda zaťažovalo navrhovateľa dôkazné bremeno preukázať tvrdenia uvedené v návrhu a keďže navrhovateľ svoje tvrdenia nepreukázal dôkazmi, hoci bol o povinnosti v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p. riadne poučený, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol vecne správne, keď z dôvodu neunesenia dôkazného bremena jeho návrh zamietol.

Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania správne konštatoval, že namietanú zdravotnú starostlivosť poskytovala odporkyňa ako osoba odborne spôsobilá, s príslušným vzdelaním a platným povolením samosprávneho kraja u konkrétnych pacientov, ktorých zoznam bol predložený súdu navrhovateľom, pri prioritných chorobách ako sú uvedené v zákone o rozsahu zdravotnej starostlivosti, plne v rozsahu finančného limitu dohodnutého v zmluve medzi účastníkmi konania, ktorý nebol prekročený a teda poisťovni ani nemohla vzniknúť žiadna škoda a poskytovateľke nevznikol absolútne žiaden neoprávnený prospech na ujmu poisťovne.

Porušením právnej povinnosti zo strany odporkyne by bolo to, že zdravotný výkon individuálnu psychoterapeutickú intervenciu vykonávala u pacientov napriek tomu, že na jej výkon nemá certifikát, tiež to, že výkon č. 3325 dospelým pacientom neposkytla.

V predmetnom konaní mal i odvolací súd za preukázané, že certifikát, ktorý odporkyňa vlastní je dostačujúcim podkladom na to, aby mohla uvedený zdravotný výkon vykonávať. Zároveň bolo preukázané, že tento zdravotný výkon u pacientov v skutočnosti vykonala a za tento výkon požadovala od navrhovateľa náhradu.

Rovnako odporkyňa preukázala, že zdravotný výkon 3325 - liečbu psychopatologicky definovaného chorobného obrazu dieťaťa, alebo mladistvého verbálnou intervenciou, vzťahujúcou sa na syndróm pri súčasnom zapojení osoby, ktorá sa o neho stará, vrátane dokumentácie výsledkov, možno vykazovať aj u dospelých osôb a tento výkon pacientom aj poskytla. Odporkyňa zdravotné výkony, ktoré u navrhovateľa uplatnila v skutočnosti vykonala. Pacientom poskytla zdravotnú pomoc plne v súlade so zmluvami o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktoré má uzavreté s navrhovateľom.

Z toho dôvodu súd prvého stupňa správne konštatoval, že nie sú splnené podmienky na to, aby bolo možné vysloviť, že odporkyňa spôsobila navrhovateľovi škodu a preto žalobu správne ako nedôvodnú zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvého stupňa v predmetnej veci správne vec právne posúdil, preto odvolací súd nepovažoval námietky navrhovateľa uvádzané v odvolaní za opodstatnené a rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. V odvolacom konaní úspešnej odporkyne odvolací súd priznal k náhrade trovy odvolacieho konania za 1 úkon právnej pomoci, t.j. 436,54 eur podľa § 11 ods. 1 v spojení s § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. za písomné vyjadrenie k odvolaniu + režijný paušál 8,39 eur podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky, spolu 444,93 eur, k náhrade ktorých bol zaviazaný navrhovateľ, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal.

Odvolací súd v predmetnej veci nepripustil dovolanie, tak ako žiadal navrhovateľ, nakoľko v danom prípade nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.